

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Vejforbedringer, som af Amter og Sognekommuner anses for paatrængende nødvendige eller dog yderst ønskelige af Hensyn til Vejtrafikken, det ved jeg ikke, ligesom jeg heller ikke er klar over, med hvilken Ret det ærede Medlem mener, at kunne bebrejde Kommunerne, at de gør nødvendig Brug af en Lov om Tilskud til Vejarbejder, som han selv og hans Parti har stemt for hele to Gange, sidste Gang saa sent som i April Maaned i Fjor; end ikke Ordførerskabet for Partiet Venstre i denne Sal synes mig at kunne give ham denne Ret.

Jeg vilde gerne nu, inden jeg gaar videre, rette en Tak til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard for hans Udtalelser i Gaar Eftermiddags, en Tak for hans Tilslutning til Lovforslagets Gennemførelse og en Tak for hans Argumentering mod de økonomiske Betæneligheder, der er fremsat imod, at Forslaget gennemføres nu. Jeg slutter mig helt og fuldt til alle hans Betragtninger; jeg kunde ikke gøre det bedre selv, og jeg skal ikke forsøge at gentage dem. Spørgsmaalet om, hvorvidt man under de nuværende vanskelige økonomiske Forhold, hvor man paa mange forskellige Omraader maa indskrænke sig til at disponere paa kort Sigt, skal vedtage et Lovforslag om saa store Anlægsarbejder som her omhandlet, munder jo til syvende og sidst ud i det Spørgsmaal, om man tror paa Landets Fremtid. Gør man ikke det, regner man med som givet, at Danmark og Europa hjælpeløst styrer mod et økonomisk Kaos, hvorfra al Redning er udelukket, ja, saa tør man maaske ikke disponere saa langt frem; tror man derimod paa Danmarks Fremtid, paa, at vi og Europa nogle Aar frem i Tiden under en eller anden Form rider Krisen igennem, saa forekommer det mig kun at være sund Optimisme, eller maaske for at tale med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sund Pessimisme, og i øvrigt af ikke ringe psykologisk Betydning baade indadtil og udadtil, at man nu vedtager at forberede disse Arbejder.

Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, hvad jeg ogsaa oplyste i min Forelæggelsestale, og hvad ogsaa flere af de tidligere Talere har understreget, at Lovforslaget er lagt saaledes økonomisk til Rette, at der for Storstrømsbroens Vedkommende først i 1937—38 bliver Tale om at sætte ind med større Beløb til Broens Bygning, idet Anlægsudgifterne indtil da paaregnes at kunne bæres af den foreslaede 1 Øres Afgift paa Benzin. Jeg tilføjer, at jeg gerne vil understrege dette, at selvfølgelig vil in-

gen Regering — jeg kan sige det om den nuværende, men jeg mener ogsaa trygt at kunne sige det om enhver kommende Regering: selvfølgelig vil ingen Regering, selv om Loven er vedtaget, skride til Paabegyndelse af det egentlige Brobygningsarbejde, det, der koster Pengene — og det vil altsaa blive hen imod Aaret 1934—35 —, forinden der haves rimelig Sikkerhed for, at Statens Andel i disse Udgifter kan tilvejebringes.

Mod den 1 Øres Benzinafgift havde jeg ikke ventet nogen Indvending fra Venstres eller konservativ Side i Betragtning af, at begge disse Partier i deres her i Folketinget og i Landstinget stillede Kriseforslag, altsaa til øjeblikkelige Formaal, har stillet en Forhøjelse af Benzinafgiften med indtil 3 Ø. i Udsigt, hvoraf der som bekendt er fundet midlertidig Anvendelse for de 2 Ø. til almindelige Kriseforanstaltninger, medens den af mig foreslaede Benzinafgift paa 1 Ø. udelukkende kommer Vej- og Motorinteresser til gode.

At lade Staten udlægge alle Pengene til Anlægene og saa lade de almindelige Motorafgifter gennem en længere Aarrække forrente og afdrage deres Part af Storstrømsbroens Anlægsudgifter har jeg selvfølgelig overvejet. Det vilde under normale økonomiske Forhold have været en naturlig Tanke, selv om der for en Aarrække er disponeret over Vejfondens Midler til Amternes og Kommunens Vejudvidelser og Nyanlæg, og de pr. 1. Januar i Aar indkomne nye Andragender fra Amter og Kommuner om Tilskud til stærkt anbefalede og som paatrængende nødvendige betegnede Forbedringer af Vejnettet ikke er aftaget, og selv om Vejfondens aarlige Afkastning kun er ringe overfor saa store Anlægsudgifter, som Storstrømsbroen repræsenterer. Men jeg tør, som Forholdene ligger, ikke tiltræde nogen Ordning, hvorved Staten engageres, forinden Anlægsudgifterne ved de to store igangværende Arbejder, Elektrificeringen af Københavns Nærtrafik og Lille Bælts Broen, kan antages at være afholdt. Paa den anden Side vilde en Udskydelse af Lovens Vedtagelse og dermed en Udskydelse af Forberedelserne til og Paabegyndelsen af Storstrømsbroen til efter Lille Bælts Broens Færdiggørelse trække Færdiggørelsen af Storstrømsbroen helt hen til Aaret 1943—44 eller tidligst maaske 1942—43, medens den nu kan ventes færdig senest 1939—40, altsaa 3—4 Aar tidligere.

Forskellige lokaltinteresserede Folketingsmænd har her under Behandlingen rejst Spørgsmaalet om ved Oddesund at anlægge en Dæmning med Kammerluse i